

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VIII. De persecutione quae facta est Antiochiae ad Orontem: & de Basilica Beati Thomae Apostoli Edessae; & de collecta; deque confessione Edessenorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAPUT XVIII.

Kεφ. ιη̄.

*De persecutione que facta est Antiochiae ad
Orontem: & de Basilica Beati Thomae Apo-
stoli Edessa; & de collecta; deque con-
fessione Edessorum.*

Porro Imperator cum Antiochiam venisset, cunctos qui Nicenorum Patrum doctrinæ adhærebant, tum ex illius civitatis, tum ex vicinarum urbium Ecclesiis ejecit, omniq[ue] suppliciorum genere oppressit. Adeo ut nonnulli affirment, multos ejus iussu variis modis interfectos, quosdam etiam in Orontem fluvium precipitos fuisse. Cumque didicisset in urbe Edessa insignem esse Basilicam, Thomæ Apostoli nomine noncupatam, ejus spectanda causa ed perrexit. Porro cum plebem Ecclesiarum Catholicarum in campo juxta civitatem collectas agere vidisset, nam & illic Catholicis ademptæ erant Ecclesiarum. Praefatum graviter objurgavisse, & pugno maxillam ejus percussisse dicitur, quod contra ipsius præceptum, hujusmodi conventus fieri permisisset. At Modestus, hoc enim nomine vocabatur Praefectus; licet alterius sectæ esset, clam tamen Edessenos submovit, ut caverent, ne postero die ad consuetum locum precandi causa convenienter. Sibi namque ab Imperatore præceptum esse, ut in eos qui comprehensi essent admiramitteretur. Ac Praefectus quidem ista minabatur, prospiciens ut nemo eorum, vel certe quam paucissimi in discrimen venirent, utque ipsem Imperatoris iram effugeret. Verum Edesseni spretis hujusmodi minis, primo diluculo, majore quam antea studio confluxerunt, & consuetum locum occuparunt. Ea re nuntiata, Modestus quidageret nesciebat. Et quamvis in hoc rerum statu inops consilii esset, nihilominus ad campum perrexit. Interea mulier quedam puerum manu raptans, fecus quam mulierem decet, pallium in composite trahens militarem manum quæ Praefectum anteibat perrupit, quasi ad magni momenti negotium festinans. Quod cum vidisset Modestus, mulierem comprehendendi jussit. Et accersitam ad se interrogavit, qua causa cursus tam contenti esset. Respondit illa: ut citius perveniam ad campum, in quo populus Ecclesiarum Catholicarum congregatur. Tum

πιρῆς θρομίνου ἐν τῷ πρὸς ὄρροντων ἀντιοχείας μέσῳ, ἢ τῷ
τε εἰδίῃ ἵκτηρι τῷ δοτούλῳ θεμάτῳ, γῆραι τῇ τοι
σεικαῖσις, καὶ ὁμολογιαὶ τοῦ ιδεοντος.

Επειδὴ εἰς αὐλόχειαν παρεγένετο βασιλεὺς, παντελῶς οὐκίλασε τὸν ἐκπο-
σιῶν τὸν τῆδε, ἀνάτετας ωέεξ πόλει, οὐ
ομοίως φεγγενέας τοῖς εἰνικαίσι σωθεῖσι,
καὶ παντοδαποῖς ἐπέτειοις αὐτὸς πιεσθεῖ-
σι καὶ πιας ἰχυρίζεται, τολμέσις απολέ-
λειν ἄλλοις τὲ τρόποις, καὶ εἰς τὸν ὄρροντα.
Ταμόν ἐμβάλλεται περιστάζαντος μα-
τῶν εἰδέσῃ ἐνικήσοντος θηραίνεις τοῦ
διποτόλου ἐπώνυμον, ἥλθε τέτοιος
αὐταιρεθέντων ἐκάπτασθαι τὸν ἐντηρια-
κῶν, θεασάμυνθος εἰπεινούς περὶ τὰς αἴσε-
τινηγμάτων σὺν διποτόλῳ καβόλῃς εἰπί-
σιας, λέγει τὸν καβόλῃς ὑπαρχον λιθο-
σαδός, καὶ πύξιν τῆς σιαγόνθος πάκινην
πολέμα τὸν αὐτὸς ωρέσαξιν συγχωρεῖσι
γέρεας τοιάντας σωμάδες ὃ δὲ μοδεῖ,
τέτοιο γόνομα τῷ παρχων, καὶ πε-
ρέδοξον τὸν, λάθεσαι τοῖς εἰδέστοις εἰμάνται
φυλάξαδος τὸν υπερεγίαν μὴ σωθεῖσι
τὸν εἰωθότα τόπον εὑξαμένες εἴπει γρα-
πεσσεταγμόρον πολέμοντες τοῦ Βασιλέως, πιεσ-
θεῖσιν αὖτοις αἷλισκομένες καὶ μόνον ταυταπ-
λεῖ, ἢ ὀλιγεστοί, μικρέα περιοντακινωδοί,
καὶ αὐτὸν πολεμεῖσθαι περιδίλων περεῖ τοῦ
κερατίνος ὥργων οἱ γέρεισι, παρὰ τὸν
ποιοσάμυνος τὴν αἰκετίαν, πολεμεῖσθαι
περεῖ, σωμέρρεον ἔσθεν, καὶ τὸν εἰωθότα τον
πονέπληρον ὃ δὲ μόδες θεος, αὐτούτοις τε
τύχει, οὐδὲ τοις ποιοσίνοις αμπλανεῖ
τοῖς παρεστιν, ὅμως ἐπὶ τὸ περίστοντες γυμνοί,
περιπατάριον ἐλκυστα, καὶ τὸ Φάρον εἰκῇ εἰ-
συργμένον πολέμα τὸν περιπολα γυμνοῖ κατ-
μον, ὡς ἐπὶ τοις πονέπλαιοις ἐπεγραμμένον, τὸν πρώ-
τον μὲν ἴδιον ὃ μόδες θεος, περιπεταζεῖσθαι
συλληφθεῖσι, καὶ περιπαλεσάμει θεο-
τειλέγειν τὸ δρόμον τὸν αἵπατον τοῦ θεο-
τον, ἵνα ταῦτον καταλάβει τὸ πεδίον, εἰσα-
στιν αὖτοις διποτόλῳ καβόλῃς εἰκλησίας μη-

Ἐν ἐφιμόδεσθαι, τὸν ἔγνως αὐτίκα μέλλειν εἶναι τὸν ὑπάρχον οἶναι, καὶ οὐδὲν ἔνεργον παῖδες αἰνιγμάτων ναίχι αἰκίκος. Φησὶ οὐδὲ διατέτο μαλίσα δρομεῖς μοι, οὐαὶ μὴ τῷ καιρῷ καλόπιν ψυχωματί, καὶ αἰμάρτω τῆς φύσεος Θεοῖς μαρτυρίας αἰτάει, πί γε τέτοτο παθόν μεθ' ἑαυτῆς αὔγεις, πρέσβειον ὑπάρχον. οὐδὲ αἴγεις Κάντο, ἐφη, Σκούψ πάθες μετάζητο, καὶ τῇ σωτηρίᾳ αἰξιωθείην. Θαυμάσας ἡ ὁ μόδεσθαι τὴν γυναικαντὸν αἰνθείας, αἱέστρεψεν αἱ τὰ βασιλεῖαν οὐκ ηπονωσάμενον τῷ κρείτινῳ φελεῖαντής, ἐπεισεις μὴ χεινατὸν δόξαντα πάλιστεν, αἰσχρὰν τέτοιον αἰσώμφορον Πτηνίας· οὐ μὴ δὴ τῶν ἐδεσθεων πόλις, πανθηρεις τὸν ειρημόνιον τρόπον ὕπερ τὸ δόγματον ὀμολόγησεν.

Κεφ. ιθ.

Ταῦτα μετάλλου ὀθυνοσίν, καὶ λύκειον ἀρρενόφροτος αὐτοῦ πετρόφροτον, καὶ ὅπου καὶ τὰς διαίρευστας δικλινίους κατέλαβεν οὐ πάτερος ἐμὲν ὀθυνάσπον, οὐδεμέρος εἰς βάσιν στέψαντο.

ΥΠὸ τοῦ τέτον τὸν χερόν, ἐτελεύτησεν ὁ θανάσιμος τὸν αἰλεξανδρέων ἐκκλησίας ἀποκοποτος, αἱμαφίλεσας αράχενος τοῦ ἐξ ἐμαυλίσεων αἰρχερωστόντην αἰνύσας τὸν ἡ ταῦτα δρεῖς φροντίων τὸ τάχει τὴν αὐτὸν τελευτὴν δηλωτισθεῖσαν, οὐκ εἰς μακρὰν ἐνζωϊστον αὐχνύσμορος, οὐ οὐδιοχέα τῆς δρείς αἰρέσεως αφεισάτο, οὐ αὐτῷ τοῦ μάγνος οὐ τὸν θησαυρὸν ταμίας ὥστε τὸ βασιλεώς δποταλεῖς, τούτους μηνὸν ἐποκοπὴν ἐπέτρεψεν αθανάσιος, συλλαμβάνοντας καθειρέαν λγκίων τὸν αἰλεξανδρέων ἐκκλησίαν ταρέδωναν ὀλευθεροῦ, τοῦτο δὲν μηδεχθεσε χαλεπώτερον σωτερίην διατεθῆναι οὐτοις αἴγυπτοι συμφορεῖτε συμφορεῖτε ἐπομένειν, τὰς διπλὰς τὰ καθόλικα ἐκκλησίας Δομέον αἷμα γῆπεν αἰλεξανδρέων σφεδύνεισε, τὰς ἐκκλησίας καταρχῆν επεχειρησεν αἰνιτεστοῖος τὸ πλήθες, σάσσεως αἵτια τοῖς κληροῖς ἐπλάκη καὶ ταῖς ερευνίς παρθένοις οὐ πολεμίων ἡ καθαρομόνιων τὴν πόλιν, οἱ μηνὸν εὐηγγονοι οἱ δέ, διωκόμδροι κατελαμέανοντο, καὶ δεσμοταῖς ἐφρρεγότο· καὶ δηπό τῷ δεσμωτηρίᾳ περαγομένοι, ἐτιμωρεύτο, οἱ μηνοι, οὐνέτοι καὶ βοείας αἰμιζόμενοι οἱ διατολαμπάσι πυρές φλεγόμενοι περιστάδοσιν ἢ οὐ, ταῖς πυρεσίαις ἐπισιωναι.

A Modestus: tune sola, inquit, ignoras Praefectum eo statim venturum esse, & quotquot invenerit, simul omnes interfectorum? Immo vero, ait mulier, audi vi. Atque idcirco cursu mihi opus est, ne tardius eō veniam, & Martyrii gloria priverem. Tum Praefectus interrogavit. Cur vero puerum hunc tecum ducis? Ut & ipse, inquit mulier, particeps sit communis mali, & pari cum aliis premio afficiatur. Admiratus mulieris fortitudinem Modestus, ad palatium recurrerit. Cumque mulieris facinus Principi retulisset, perfauit ut ab incepto desistret; nec honestum, nec utile id esse ostendens. Ad hunc modum Edesseno rum civitas universa Christi cultum confessa est.

CAPUT XIX.

De obitu magni Athanasi, cuius sedem invasit Lucius Arianus: Et quod malis afflictæ sint Egypti Ecclesie: & quomodo Petrus successor Athanasi, fuga elapsus, Romanam perrexit.

Cub idem tempus Athanasius Alexandrinæ Ecclesiarum Episcopus, fato functus est, cum sex & quadraginta circiter annos sacerdotium obtinuisse. Cumque mors ejus celeriter ab Arianis numerata fuisset, haud multo post Euzoius Arianæ partis in urbe Antiochia Episcopus, & unā cum illo Magnus Comes sacratum largitionum ab Imperatore missus, Petrum quidem, cui Athanasius Episcopatum commiserat, comprehensum custodia mandarunt: Lucio vero Alexandrinam Ecclesiam tradiderunt. Hinc factum est ut Egyptii acerbissimi vexati sint quam reliqua Provinciae; & calamitates aliae super alias ingruentes populum Ecclesiarum Catholicarum oppresserint. Nam simul atque Lucius Alexandriam venit, Ecclesias occupare aggressus est. Sed cum vulgus palam ei restitisset, Clerici & sacrae virgines velut seditionis authores in crimen vocati sunt. Prorsus autem quasi civitas ab hostibus occupata esset, alii fugiebant, alii à persecutibus capiebantur, & in vincula conjecti custodiebantur. Alii ē carcere producti, pars unguis ferreis & loris bulbis, pars ardentibus facibus perusti, cruciabantur. Instarque miraculi videbatur, post tormenta supervivere.

Oooo iii